

Cuprins

<i>Despre autoare</i>	5
<i>Despre Caloriferistul și nevasta hermeneutului</i>	7
Caloriferistul și nevasta hermeneutului	9
I. <i>Caloriferistul</i>	9
II. <i>Hermeneutul</i>	21
III. <i>Angela</i>	40
Șarpele	55
Lumina din pod	75
Un loc de parcare	106
A doua viață	118
I. <i>Cititorul</i>	118
II. <i>Scrutorul</i>	143
Concesie	177
Căciula	185
Trei pentru Infern	190
I. <i>Funeralii</i>	190
II. <i>Nevasta</i>	207
III. <i>Amanta</i>	225

Dick vorbea mai mult decât era cazul sau decât ar fi vrut. Ochii Angelei erau strălucitori și calzi, și Dick nu știa dacă să citească în ei recunoștință, afecțiune sau milă. În momentul acela ar fi strâns-o în brațe, mai degrabă patern sau ca un prieten mare și blând, dar Angela, desculță, cu glezna bandajată, părea și mai fragilă în fotoliul acela de piele și avu senzația că îmbrățișarea lui ar fi rupt-o în două.

Își făcu de lucru ca ea să nu observe cum îl invadase duiosia, scoase din buzunarul salopetei pantoful rupt, își aduse sculele din magazie, îl repară, îi lipi tocul la loc, îl lustrui apoi de salopetă și i-l puse cu mare grijă înapoi în picior.

Din fericire, Angela nu-și scrântise glezna, cum crezuseră. A doua zi umflătura se retrăsese, și ea coborî zglobie în subsol, în niște pantofi roșii cu tocul ceva mai mic și ochelari de soare. Făcu o piruetă în fața lui Dick ca să-i arate că era complet refăcută. Fața caloriferistului se luminează. Se îndreptă spre lada frigorifică să-i prepare un cocktail, dar Angela îl opri, atingându-i ușor brațul încordat.

— Plec în Manhattan, îl anunță ea.

Caloriferistul o privi cu reproș.

— Chiar pleci?

— E vineri.

Dick dădu la o parte șervețelul sub care se afla o prăjitură cu ciocolată. I-o cumpăraseră în dimineața aceea de la cofetăria italiană din colț. Angela îl privi derutată.

— Am crezut că te-ai răzgândit. Nu trebuie să te duci până la *Dante*. Sunt foarte bune și astea din Queens, îi spuse el, arătând spre prăjitură.

— Simt că mă sufoc aici, rosti dintr-o dată Angela, privind spre tavan ca să-și ascundă ochii.

Dick simți cum mușchii i se înmoale.

— Nu mai suport să-l văd, să-l aud. Aici e și mai rău decât acasă. Nu-l bagă nimeni în seamă, pe ăștia e greu să-i fraierești. Nu are cui să țină delirurile lui oratorice, îi este deconspirată imediat ipocrizia, goli-ciunea. Și se descarcă pe mine. Face crize tot mai des și tot mai violente.

Își scoase ochelarii de soare și îi puse lângă far-furia cu prăjitură. Abia atunci Dick îi văzu cearcănele. Nu comenta niciodată și nici nu o încuraja pe Angela în mărturisirile ei. Nu știa cum să reacționeze, i se strânsese inima, ar fi mângâiat-o sau i-ar fi spus câteva cuvinte de consolare, dar nu-și găsea gesturile potrivite.

— Dincolo de Bizanț, nu mai înțelege nimic. Și cred că nici pe ăla nu-l înțelege. Iar eu sunt sătulă. Sătulă!

Dick acoperi la loc prăjitura cu șervețelul.

— Vreau să fac ceva și pentru mine.

Angela nu voia să-l supere pe Dick. Era ultimul pe care ar fi vrut să-l rănească vreodată. Și doar ca să-i facă plăcere, trase aer puternic în piept, se liniști și își măncă prăjitura în picioare. În timp ce-și lungea degetul mic cu care luase frișca de deasupra, îi spuse calmă :

— Visez de mult la orașul ăsta. Și nu e caraghios să nu-ți îndeplinești nici măcar dorințele astea mici, la îndemână, care ți se oferă pe tavă, atât de ușor de îndeplinit?

În fiecare vineri Angela se ducea în Manhattan, se întorcea cu puțin înainte ca Raul să vină acasă, excitată, cu obraji arzând, stoarsă de oboseală, dar într-o euforie care pe Dick îl durea.

Când cobora la el în subsol, după ce îi ghicea în cafea, în timp ce-și bea cocktailul, întinsă în fotoliu, îi povestea escapadele ei în Manhattan.

— M-am îndrăgostit de orașul ăsta. E fabulos.

La început, Dick suferea, răvășit de gelozie. Cu timpul însă entuziasmul Angelei l-a prins și pe el, îi urmărea atent povestirile, se lăsa plimbat prin parcuri, bulevarde și galerii, descoperirea o dată cu ea lumea de care nu avusese curajul să se apropie, vedea orașul prin ochii ei.

Într-una din zile, Angela puse pe masă o cutie și îi spuse simplu:

— Trebuie să-mi vopsească părul. Acasă mă făcea prietena mea. Aici n-are cine. Ai putea să mă vopsești tu?

În timp ce ea își deschidea nasturii bluzei de mătase puțin deasupra sânilor, Dick se uită rușinat în altă parte. Improviză pe loc un salon de coafură, mândru că i se dădea atâta credit. Propti de zid o oglindă mare adusă de pe stradă, îi puse Angelei pe umeri un prosop alb, curat, cum ar fi visat hermeneutul pentru ritualul lui, amestecă soluțiile din cele două tuburi,

lustrui peria de păr de salopeta lui albastră și turnă primele picături de vopsea în părul Angelei.

— Nu-ți pui mânuși? îl întrebă ea îngrijorată.

— Mânușile alea de plastic nu mă încap. Și nici n-am nevoie. Am vopsit eu case întregi cu mâinile goale.

Părul Angelei era parfumat. După primele șuvițe, Dick transpirase de încordare. Angela îl urmărea tăcută în oglindă. Părea un adevărat maestru, ca și cum toată viața vopsise cascade aurii. Degetele lui groase alunecau grațios de-a lungul firelor lungi de păr, le aduna în vârful capului, le trecea delicat prin dinții pieptenului și le dădea apoi drumul ușor, urmărind cu capul aplecat într-o parte cum se curbau deasupra gâtului subțire al Angelei. Ar fi repetat asta la nesfârșit. Îi ardea fruntea, și tricoul i se umezise la subraț și pe piept. Angela continua să-l privească. Silueta lui masivă ieșea din cadrul oglinzii și umbra ei se continua pe zid puternică și totuși tremurând nesigură. Angela lăsă prosopul să-i alunece de pe bluza subțire, își umezi buzele și își deschise și restul de nasturi până jos. Sâniile îi apăruă în oglindă ca două păsări mici de sidex. Așa îi văzu caloriferistul. Un curent electric îi trecu din creștet până-n vârful degetelor și mustața i se zburli. Se opri cu mâinile în aer. Angela îi zâmbi stângace.

— Vrei?

Caloriferistul tresări, neștiind ce să creadă, ce să spună, ce să facă. Angela își împinse sâniile în față. Era ud din cap până-n picioare de parcă s-ar fi aflat urcat pe o schelă și ar fi vopsit tot blocul, tot orașul.

— Poți să mă atingi, dacă vrei.

— Mi-e teamă.

— De ce?

— Să nu stric ceva.

— Ce să strici? N-ai ce să strici.

— Nu știu, spuse caloriferistul și cu o putere supraomenească îi strânse delicat bluza peste sânii goi. Îi aranjă prosopul la loc și continuă să-i vopsească părul cu mișcări lente și tandre. Nasul Angelei se înroși și câteva lacrimi îi făcură ochii și mai luminoși.

— Nu mai pot trăi așa.

Caloriferistul nu se arătă surprins.

— Am nevoie de schimbarea asta ca de aer. Nu mai suport Bizanțul. Mi-am găsit o slujbă, chelneriță la un bar din Village. Altă scăpare nu am. Și dacă nu o fac acum, nu se știe dacă o voi mai face vreodată.

Până i s-a uscat vopseaua, i-a ghicit în cafea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În fundul ceștii, degetul lui Dick lăsase aceeași pată albă în care însă Angela a putut descifra de data asta un copac înflorit, plin cu păsări, semn de mare bucurie, o realizare de la o căprioară – fata lui? – și o surpriză de la un drum scurt. Dick s-a arătat mulțumit, deși picioarele încă îi tremurau.

— Aș vrea să te rog să-mi împrumuți niște bani... Știi, Raul e foarte strâns, nu-mi lasă nimic în afara banilor de cumpărături. Am eu niște economii, dar...

Fără să întrebe nimic, zâmbindu-i conspirativ, Dick îi aduse dintr-un sertar un fișic gros de bancnote de un dolar, legate cu un elastic. Probabil bacșișurile lui

pentru serviciile pe care le făcea în bloc. Angela îl privi recunoscătoare :

— Cândva, o să ți-i dau înapoi.

Se ridică pe vârfuri copilărește și îl sărută pe obraz. Mustața lui Dick se înfoie din nou.

— Dick... cu tine mi-a fost bine. Am fost fericită, oftă Angela, uitându-se în jos rușinată.

Pentru prima oară o strânse în brațe. Atent, să n-o strivească. Presentimentul că nu avea s-o mai vadă niciodată îi răscolea pieptul. O ținu o secundă lipită de el.

— Du-te, fugi, ia-ți zborul. Nu are de ce să-ți pară rău. Salvează-te.

Sâni ei mici tremurau și caloriferistul își șterse discret mustața aburită.

— Să ai grijă de tine, îi mai spuse, uimit și el de câtă putere avea.

Privi după Angela până ce silueta ei subțire dispăru în fundul coridorului.

Îi sună biperul, își luă sculele, plecă să repare ce era de reparat și lipi pe ușă biletul printat: „Am o urgență. Mă întorc imediat“.